

vocateurs', 'zij die Joden, onderduikers, illegale werkers, enz. hebben aangebracht' (of 'opgelicht') en tenslotte ('punt p') 'zij die militair gevaar op kunnen leveren voor de Geallieerden'. Bovendien moesten, aldus Borghouts en van Houten, dan nog 'geïnterneerd' (en dus ook eerst gearresteerd) worden: alle Rijksduitsers, voorts 'mannen en vrouwen die nauwe relaties hebben onderhouden met een der onder 'te arresteren' genoemde groepen' (tot die 'mannen en vrouwen' behoorden de 'Moffenmeiden'), de leden van de Fronten en Gilden der NSB, de leden van de Nederlandse Volksdienst en de 'medewerkers aan de Winterhulp.'

'Met uitzondering van leden der Duitse Weermacht en politie die', zo stond er verder in de Instructie, 'direct moeten worden uitgeleverd aan de Geallieerden, worden de gearresteerden en geïnterneerden in handen gesteld van de Nederlandse politie, welke verplicht is voor zekere bewaring zorg te dragen' (die politie had daar noch de ruimten noch de krachten voor). 'Is de politie ter plaatse niet volkomen betrouwbaar' ('volkomen betrouwbaar' was zij volgens de BS'ers vrijwel nergens), 'zo wordt deze taak overgenomen door de Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten of door een andere . . . formatie' (het werden de Bewakingstroepen van de BS welke zich met die taak belastten). 'Aan de bewakende instantie (dient) te worden doorgegeven dat hiervoor' (d.w.z. voor de bewaking) 'globaal de volgende regelen gelden' – die regels hielden in dat men in de detentie-oorden een humaan regime diende te volgen: 'niemand mag worden geslagen of mishandeld', 'gezorgd moet worden dat de gearresteerden voldoende voedsel, ligging en hygiënische verzorging hebben', enzovoort. 'Van iedere opgepakte', zo luidde het slot van de Instructie van Borghouts en van Houten,

'dient genoteerd te worden . . . naam, adres, feit (zeer kort en precies als gehoord, bijv.: 'NSB'er', of: 'Bracht meneer zo en zo aan') (dus met namen!) waarom hij werd opgepakt en vooral naam en adres (liefst handtekening) van degene die deze feiten aan ons meedeelde. Deze gegevens gaan alle . . . naar bovengenoemde Commandant en vandaar naar het Militair Gezag' –

die commandant was Borghouts.

Dit alles kwam er op neer dat ten aanzien van het arresteren en vasthouden van de opgesomde groepen in wezen niet alleen de politie was uitgeschakeld maar ook het Militair Gezag. De Binnenlandse Strijdkrachten ressorteerden immers niet onder de chef-staf Militair Gezag maar onder de Bevelhebber der Nederlandse Strijdkrachten.

Deze laatste, de prins dus, werd op of kort voor 30 september door